

Kampen om tiden – ett sångspel i sju scener

Ouvertyr

Mina damer och herrar. Välkomna. Vi, vill gärna presentera oss. Vi är ouvertyren. Vi är det som händer innan något händer i vår berättelse. Vi är tiden före tidens begynnelse. Vi vill att ni ska luta er tillbaka och ta det lugnt, för tiden finns kvar även efter denna sagas slut. Om den nu har något. Det vet inte vi. Vi är ouvertyren. Vi är tiden före tidens begynnelse. Ni får själva se. Det handlar om en flicka som bor ensam utanför staden. Mimi är hennes namn. Hon är en alldeles vanlig flicka förutom att hon har tid, till sig själv och andra. Mer kan vi inte berätta. Vi är ouvertyren. Ni får själva se.

1.

Scenen börjar med att två flickor X och Y häftigt grälar på väg mot scenens mitt. Där sitter Mimi, och barnen går grälände fram till henne.

X: Du ska inte kalla mig rund, du är ju lönnfet.

Y: Lönnfet! Vad är det för något. Min hårfärg är i alla fall äkta.

X: Ja det är så fiint med råttfärgat.

Y: Mimi, hör du hur hon bråkar med mig.

X: Nej, det är hon som bråkar med mig.

Grälet fortsätter och Mimi sitter stilla och lyssnar. Sakta tonas Mimisången upp, och Mimi sjunger sången, som en vokalis. Samtidigt tonas grälet ned och flickorna saktar ned rörelserna till en frysning. När sången slutar bryts frysningen.

Y: Jamen, du förstår jag sa ju sådär bara för att jag trodde du ville va med Tommy...

X: Det vill väl du med, fast det finns en som är snyggare.....

Y: Tommy är ändå med Veronika, men vem menar du? Menar du den där nya?

X: Eller kanske en som växt till sig på sista tiden. Strunt i det ! Du! Vi gör nåt!

Y: Vi kan väl hitta på en historia. Mimi, var är Jojo?

2.

Seppo, en gatsoppare går fram till flickorna.

Seppo: Han är på väg. Han är här om mindre än en minut. Han och de andra. De är så fulla av liv, som om de inte förstod värdet av att stilla sig en smula.

X: Hej Seppo. Vad har du gjort idag? Sopat gatorna?

Seppo: Vad annars.....om jag tänker på att det bara är jag som sopar stadens gator skulle jag bli alldeles matt av allt jobb det faktiskt är. Men jag kan ju inte sopa alla gator på en gång (börjar sjunga) man får ta ....en sten sen en till därefter en annan och sen en till, som ligger still. Och sedan börja om på nytt en sten till och nästa sen så underbar, så var den gatan klar. Se där kommer ju Jojo.

Z: Jojo, jojo vi kan väl hitta på nåt, fantisera om en fantasi, finna upp nånting på låtsas, fabulera om en fabel, du vet....

Jojo: Men om vi ska resa någonstans måste vi ha ett färdmedel, även om det bara är i fantasin, kanske ett fantastiskt färdmedel.

Z: Jag vet! vi bygger ett skepp!

Jojo och barnen sjunger skeppssången

Vi bygger ett skepp och far till fjärran land
nu seglar vi rätt och siktar på en strand
men oj, vad det blåser, vi revar seglen mer
vi får akta så båten ej hamnar upp och ned

Ref.

Med fantasi kan man bygga vad man vill
sånt som rör på sig och som står still
det vi hittar på det hittar hem
spelar ingen roll vem som är vem

Vi siktar ett skepp nån annan båt är här
kanske en pirat som skjuter med gevär
vi blåser till strid, bemannar varje Zon
och laddar ett skott nu skjuter vår kanon

Se vår fiende flyr så fega kräk de var
vågar ej gå till strid fast mannar de har kvar
skål för våran kapten som vunnit detta slag
Vi klarade allt, som hände denna dag

Ref:

3.

I triumf springer alla från scenen. Mimi ser sig om, rycker på axlarna, tar sin kavaj och går. Scenbyte. En kall vind sveper förbi. En flicka står ensam på scenen (obestämt barn-vuxen) . Den kalla vinden hörs igen och scenen fylls av små grå män som smyger omkring likt skrämmande skuggor. De sjunger gråsången:

Vi har inte tid! så ge oss din!
Du ger oss en framtid, av lite svinn.
Så glöm ej att jobba och utan rast
för tiden du sparar blir våran last

Om du har lite tid, ge den till oss!
vi tar den ifrån dig utan att slåss.
så sluta att lata dig varje dag
att ta ifrån andra, är våran lag

En av de grå närmar sig flickan. Han tar fram en bok och läser noga:

Agent 111: Astrid Astridsson, gatan nummernummer, nummernummer staden. Född nummer nummernummer nittonhundranummersnummer. Är det ni?

Astrid: Ja, det är jag.

Agent 112: Låt mig presentera oss. Vi är representanter för internationella tidssyndikatet.

Agent 113: Vi har studerat er en tid.

Agent 114: Vi har haft er under uppsikt, så att säga.

Agent 115: Vi är lite besvikna på ert sätt att spendera er tid.

Agent 120: Vad har ni egentligen gjort idag.

Astrid: Idag på morgonen stod jag en jag en stund och tänkte på vädret, hur det är idag och hur det kan vara andra dagar...

Agent 117: Exakt hur lång tid stod ni?

Astrid: Jag vet inte ....en stund ...kanske en timma

Agent 120 : Men det är ju 3600 sekunder!!

Agent 118: Hur ofta har detta skett?

Astrid: Jag vet inte .....kanske varje dag.....

Agent 120 : Varje dag bara i en månad blir 108000 sekunder!

Agent 113: Förstår ni inte, människa!

Agent 114: Ni slösar ju bort er tid.

Agent 115: Vad har ni gjort sedan?

Astrid: En stund varje dag går jag och hälsar på min sjuka Farmor. Vi brukar prata en stund. Hon blir glad av det. Jag kanske är där ett par timmar....

Agent 116: Ett par timmar!!!

Agent 117: Lika med 7200 sekunder!!

Agent 118: Varje dag i en månad blir 216000 sekunder!

Agent 113: Förstår ni inte, människa!

Agent 114: I ett år blir 2592000 sekunder.

Agent 119 : Ni förstår säkert att ni inte kan hålla på att slösa så här. Då får ni ju ingen tid kvar.

Agent 112: Er Farmor får klara sig med ett kort besök i veckan.

Agent 115: Då kan ni spara 2591500 sekunder!

Agent 114: Bara på ett år!

Agent 113: Nu förstår ni kanske, människa!

Agent 116: Och vädret behöver ni inte bry er om alls.

Agent 117: Då spar ni ännu mer tid.

Agent 118: Försök nu att ha det här i tankarna, effektivisera, spar din tid, låt ingen onödig tid slinka undan.

Agent 113: Nu förstår vi varandra, eller hur?

Agent 119: Lycka till!

Agent 112: Hör inte av er...

Agent 114: Vi hör av oss.....

De grå lämnar scenen sjungande gråsången. Astrid sveps med ut. Den kalla vinden hörs igen. Mimi sitter ensam på scenen. Ser sig om. Sveper sin kavaj om sig. Fryser.

Mimi: Var är alla? Så tyst och kallt det plötsligt har blivit. Var är alla barnen? Allt verkar så grått och kallt.. men där är något (ser sköldpaddan) vad är det.....en sköldpadda...det verkar som om den vill mig något...som om den vill att jag skall följa efter...ja jag kommer...gå , så följer jag dig.....

Mimi lämnar scenen...förvandlingsmusik..... och kommer tillbaka till ett stort vitt rum.

4.

Mimi: (till sköldpaddan) är vi framme? Är det hit vi ska. Å så vackert det är här. Det känns som om tiden stod still.

Per Petuum: (vänder sig om) men det gör den inte. Välkommen hit, Mimi, Jag har väntat dig. Fast du kom precis på sekunden. Varken för sent eller tidigt.

Mimi: Vem är du? Och var är jag? Hur kan du veta vad jag heter?

Per Petuum: Mitt namn är Per Petuum, och jag sköter om tiden. Alla människors tid föds här och jag ser till att allt går rätt till. Härinne kan tiden gå åt alla håll. Framåt, bakåt, fort och långsamt.

Mimi: Får jag se när min tid föds?

Per P: I tidens innersta kan ingen vara, inte ens jag. Men du kan få låna mina allseende glasögon, så får du se det du önskar.

Mimi: (tar på sig glasögonen) jag ser en källa, och ett vattenfall, så vackert, och där flyter en blomma fram, den slår ut...den är underskön....men den vissnar....så sorgligt...men där kommer ännu en blomsterknopp....som slår ut...å den är än mer vacker.. och jag hör en underskön musik , bekant men ändå obekant... som det var till mig men ändå kom från mig.....(sjunger sången om timblomman)

Per P: Det du sett och hört är din egen tid. Timblommorna tillhör dig. Allt det vackra du sett och hört kommer från dig själv.

Mimi: Det var det finaste jag någonsin sett. Det här borde alla få se. När en blomma dog kom hela tiden en ny, ännu vackrare.

Per P: Den som söker sin tid skall också finna den. Jag behöver din hjälp, Mimi. Jag tror du är den ende som kan hjälpa mig med detta. Ta på dig glasögonen igen, Mimi. Vad ser du.

Mimi: Jag ser gråa män smyga omkring. Dom TAR timblommor från människor. Människorna får allt mer brått. Men vilka är dom grå?

Per P: De är summan av den tid som människorna tror sig ha sparat. De lever på människornas tid. Åter upp den. De tar timblommorna och sparar i en stor kista. Ju fler de tar, desto fler kan de bli. Nu förökar de sig otroligt mycket. Jag trodde människorna själva skulle sätta stopp för dem men det verkar inte gå. Tror du att du kan hjälpa mig, Mimi?

Mimi: Jag skall genast söka rätt på Jojo och Seppo och barnen som brukar komma till mig och leka. Vi skriver plakat och gör en stor demonstration. Då får människorna veta om de gråas existens. Och att de stjal tiden från människorna. Det kommer att gå bra. Det måste gå bra.

Per P: Lycka till Mimi. Sköldpaddan visar dig vägen tillbaka hem. Må tiden vara med dig.

5.

Mimi söker efter barnen. Hon hittar några utanför ett hus i staden.

Mimi: Hallå, hallå, här är jag. Hej, var har ni varit? Jag har letat efter er. Jag har så mycket att berätta. Men varför kommer ni aldrig till mig och leker, som ni brukade?

Alfa: Vi får inte längre vara ute och leka hur som helst.

Zigma: Våra föräldrar arbetar så mycket att de aldrig är hemma...

Beta: Vi får gå till en barninlämningsanstalt. Där hämtar dom oss till kvällen innan vi ska sova.

Mimi: Vad får ni göra där då? Leka fantasilekar? Är det roligt där?

Gamma: Vi får inte leka såna lekar som vi lekte hos dig. Vi tränar oss på andra saker.

Mimi: Som vad då?

Omega: Vi får gissa aktiekurser, eller så räknar vi ut ytan på en hårddisk.

Mimi: Är det kul?

Alfa: Nej, men vi har nytta av det när vi blir stora.

Lambda: Nu har vi inte längre tid att stå här.

Beta: Vi får inte komma försent.

Gamma: Man får faktiskt inte slösa med tiden!

Ypsilon: Snälla Mimi, kan vi inte få komma och leka hos dig igen? Jag kommer fortfarande ihåg när vi sprang över bergen och vi lekte att vi.....

Lambda: Tyst med dig! Nu får det vara nog!

Zigma: Kom med här!

Omega: Eller ska vi rapportera dig?

Mimi: Men gå inte! Det är så mycket jag vill säga er!

Alfa: Vi har inte.....

Beta: längre tid

Gamma: Vi får inte.....(börjar gå)

Mimi: Snälla gå inte.....

Lambda: längre leka.....(alla går)

Omega: med tiden

Ypsilon: (viskar gråtande) hej då, Mimi

Mimi: (viskar tröstande) hej då, Ypsilon. Vi ses snart.

Mimi ser sig om i den kalla staden. Den är tyst och öde:

Mimi: Någonting har verkligen gått snett här i staden. Nu måste jag sätta igång. Men där är ju Jojo! Jojo! Jojo!
Det känns som om vi inte setts på jättelänge! Varför har du inte hälsat på mig?

Jojo: (Kommer skyndande omgiven av 2 st impressarios, som skriver och pratar medans dom går)

Jojo: Hej Mimi! Det var länge sen, hur är det?

Impres 1: Känner ni den flickan. Ska jag flytta på henne?

Impres 2: Sa ni att hon hette Mimi? Är det er gamla bekant? Ska vi filma en dokumentär ?

Impres 1: Det kan bli något! Jojo möter Mimi, där sagor en gång föddes....

Impres 2 : Jag ringer teamet, så får vi sätta upp en tid..(tar upp en mobiltelefon)

Jojo: Ja, jag berättar sagor i TV numera, våra gamla sagor. Det är kul, fast jag verkar aldrig ha någon tid över numera. Vi måste ses, kanske i morgon?

Mimi: Jo fast jag ville ju....

Impres 1: Då är ni i studio, det går inte....

Mimi: Jamen, jag vill ju bara....

Jojo: Men nästa vecka då, i början?

Impres 2: Då är ni i Japan, fullbokad hela tiden....

Impres 1: Nu väntar dom på er i studion! Tiden går..

Jojo: Senare...kanske.....

Mimi: JOJO! Jag måste få tala med dig. NU!

Impres 2: Nu måste vi verkligen gå. Teamet väntar. NU!

Jojo: Du ser jag hinner inte.....(börjar gå) jag ringer dig.....i veckan.....

Mimi: Jojo, gå inte! Du är ju min vän!

Impres 1: Öka takten här nu då!

Jojo: (Utanför scenen) Vi hörs Mimi!

Mimi: (för sig själv) men jag har ju ingen telefon.....

Mimi slår ut med armarna och suckar.

Mimi: Nu är det verkligen allvarligt. Jag måste finna Seppo. Var håller han hus? SEPPO!

Mimi sjunger samtidigt som hon letar efter Seppo. Hon krockar med människor som har brått, åt alla håll. De sjunger bara: Har inte tid! som ett mantra repeterande hela tiden.

Mimi:

Jag måste finna en vän
även om det bara är en
men en som har lite tid
som kan hjälpa mig ta strid

Plötsligt försvinner alla människor och de grå står framför Mimi, som en mur.

6.

Agent 111: Ser man på. En latmask i egen hög person.

Agent 112: Eller låg person om man får säga.

Agent 113: Vi förstår oss inte riktigt på er, fröken Mimi.

Agent 114: Fast vi vet allt om er.

Mimi: Vad vill ni mig?

Agent 115: Som sagt, vet allt om era förhållanden.

Agent 116: Se er omkring, fröken Mimi. Denna utveckling, denna konkurrens, denna strävan....

Agent 117: ...är vårt verk.

Agent 118: Tycker ni att ni passar in här?

Mimi: Vad vill ni, då?

Agent 111: Som sagt, vi vet allt.

Agent 112: Allt.

Agent 113: Men det är något vi skulle vilja förstå.....

Mimi: Vad vill ni veta?

Agent 119: Vi kanske kan göra affärer ihop.

Agent 115: Lönsamma affärer, för er och för oss.

Agent 112: Mycket lönsamma affärer.

Mimi : Vad då för slags affär..

Agent 116: Ni minns er vän Seppo? Er andra vän har ni ju redan träffat, han var lätt att övertyga.

Agent 117: Men er vän Seppo.....

Agent 118: Det var en svårare nöt.

Agent 113: Vi förstod oss inte riktigt på honom.

Agent 111: Till slut sa vi till honom att ni var vår fånge.

Agent 112: Och att han måste arbeta dag och natt för att ni ska slippa lös.

Agent 113: Då förstod han väldigt bra.

Agent 114: Så nu sopar han gatorna, dag och natt.

Agent 120: Och skulle han träffa er.....

Agent 116: skulle han inte känna igen er

Agent 117: för han är så trött.

Agent 118: Snart orkar han inte mer.

Agent 111: Snart faller han ihop, och dör

Agent 112: Det vore väl synd.

Agent 114: Vi kan göra affärer ihop.

Agent 115: Mycket lönsamma affärer

Agent 116: För er och för oss.

Mimi: Vad vill ni att jag ska göra, då?

Agent 121: Ni vill väl hjälpa er vän?

Agent 118: Vi vet allt.

Mimi: Men säg vad jag ska göra då!

Agent 111: Vi vet att ni träffat Per petuum. Visa oss vägen dit. Det är allt.

Agent 112: Sedan för ni och er vän Seppo leva era värdelösa liv som ni vill.

Agent 113: Förstår vi varandra nu?

Agent 114: Ni får leva hur värdelöst som helst. Vi lägger oss inte i.

Agent 115 : Med tidskraften i våra händer behöver vi inte människorna längre. Då kan vi bli hur många som helst.

Agent 116: Och människorna inga alls.

Agent 117: Då har vi nått vårt mål.

Agent 113: Har ni förstått?

Mimi: Jag gör vad som helst för att rädda Seppo. Fast jag vet inte riktigt hur jag kom dit.

Agent 118: Ni hittar. Även om ni inte vet hur....

Agent 119: Vi vet allt. Ni behöver inte hitta oss.

Agent 112: Vi hittar er.

Agent 113: Nu drar vi oss tillbaka.

Agent 120: Så hittar vi er, när vi behöver. (De grå går)

Mimi: Hur kan jag hitta, det var ju sköldpaddan som visade vägen. Och vad menade dom med att dom skulle hitta mig, när det behövdes.....(ser sköldpaddan) där är du ju! Tänk att du dök upp precis nu. Fort, visa mig vägen till Per Petuum innan dom där krypen kommer tillbaka. (Sköldpaddan börjar gå, Mimi följer efter och på lite avstånd, även de grå)

Mimi kommer in i Per Petuums sal.

Per P: Kom in fort, Mimi. De grå följer efter dig. Vi har inte mycket tid nu.

Mimi: Va! Har dom följt efter. Har jag förrått dig och hela mänskligheten. Himmel!!

Per P: Det är inte ditt fel. Jag visste att dom skulle följa efter. Jag har ju mina allseende glasögon. Dessutom vet dom inte att dom måste gå baklänges genom dörren, så vi har en minut på oss åtminstone.

Mimi: (i panik) EN MINUT!!

Per P: Nu måste du lyssna på mig noga, Mimi. (Håller hårt om hennes axlar, för att hon ska lugna sig) Nu är det bara du som kan rädda världen och mig. Jag lovar, du klarar det. Om några sekunder stänger jag av tiden. Jag kan det. Då stannar allt. Det står i min makt att ge dig en extra timblomma. När allt stannar, har du en timma på dig att hitta de gråas kista och släppa ut blommorna som finns där. Då försvinner de grå. Och eftersom människorna får tillbaka sin tid, så startar världen igen. Jag vaknar också upp. Har du förstått?

Mimi: En timma! Jag vet ju inte ens var jag ska leta.

Per P: Var lugn. Sköldpaddan hjälper dig. Här får du blomman. Nu stänger jag av. På återseende Mimi!

Tiden stängs av samtidigt som de grå stormar in i rummet. Mimi smiter ut med sköldpaddan på scenens andra sida.

Agent 111: Fort sök reda på tidskontrollen.

Agent 112: Panik, panik! Tidsströmmen är avslagen.

Agent 121 : Mina herrar, det gäller sekunder.

Alla agenter : VI MÅSTE TILL KISTAN!!

Under tiden går Mimi efter sköldpaddan runtomkring i teatern.

Mimi: Jag hoppas att du vet vart vi ska, jag har ingen aning. Kan du inte gå lite fortare. Nej, du kan väl inte det. Förlåt, kära sköldpadda, ta den tid du behöver. Jag följer dig. Jag litar på dig.

I bakgrunden hör man nu de grå sjunga ” har inte tid ”. Och de andra sjunger:

Du måste finna en sak
som finns i deras gemak
du måste hitta en kista
för annars blir du den sista

Detta sjungs (tillsammans med de grå:s ”har inte tid”) tills Mimi har hittat upp på scenen igen. Där står en stor kista. När Mimi kommit fram till kistan avslutas den sista raden:

för annars blir du den sista
MÄNNISKAN!!

Mimi: Tack kära sköldpadda. Tänk att du visste vägen. Det är kanske du som vet allt. Nu måste jag bara öppna den. Oj, nu kommer grågubbarna.

Mimi försöker lyfta på locket till den stora kistan. Samtidigt närmar sig de grå. När Mimi får upp locket hör timblommesången instrumentalt. De grå som precis kommit in i rummet faller ihop i en hög. Musiken stegras. Ett starkt ljus finns i kistans botten.

Mimi: Det är så vackert!!

Efter Mimi:s replik kommer alla barn in, med en blomma i handen, alla medverkande kommer in med en blomma. De sjunger:

Mina damer och herrar. Vi vill gärna presentera oss. Vi är epilogen. Vi är det som händer efter det som hänt i vår berättelse. Vi är tiden efter tidens slut. Vad som händer efter vet inte vi. Vi är epilogen. Vi är tiden efter tidens slut. Fundera gärna på denna saga. Kanske liknar den något i er tid. Det vet inte vi. Vi är epilogen. Vi är tiden efter tidens slut. Vi vill att ni tar det lugnt.

vi vill att ni tar det lugnt
kör 1: Vi vill att ni
kör 2 : tar det lugnt

Kör ett och två lämnar scenen sjungande de två sista replikerna.

slut

Pelle Olofson 6/1 2001